

FILIP TAMÁS

Történet gyorsírással

Belepillantva a koponyákba,
ragacsos kristálynak látszik az agy.
Ahogy megszületik a gondolat,
mindjárt meg is fagy. Sok élet telik
el, mire kiolvad egy másik agyban.
A rövidzárlat hosszú sötétség.
Fekete táblákon csikorog a Szilur,
a Devon, a Jura, a Kréta. A kéz
belefeledkezik a rajzolásba.

Amit villámoknak látunk, csillagok
szilánkjai, amit csillagoknak, talán
csak káprázatok. Lassan szállunk,
eggyé váltunk a géppel. Nem ugrunk,
az ég vet ki magából, de hálóként
felfog egy másik, ismeretlen égbolt.
Aztán a téridő-napló utolsó oldalára
jutva tovább élünk egy örökké tartó
szelíd becsapódásban.

a másvilágról? Mutasd

Felhorzsolódott fény a házfalon.
Nyugtalan megint az alkonyat.
Ülünk a megperzselt lampion alatt.

Felettünk pókhálóban legyenek
múmiái ringanak. És tigrisek
úsznak ereink algás folyóiban.

Azt mondod, sziámi ikrem írt
a másvilágról?
Mutasd.

Pulzusom megugrik, hiszem is,
meg nem is. A betűk tényleg
övéi, de kiéi a szavak?

FILIP TAMÁS

Könnyebb és erősebb

Azt mondják, egy veszekedésből
születtél, a két összeadódott harag
lehúzott a földre, mindig úgy érezted,
a kabátod nehéz, a cipőd ólomból van.
Birkóztál eleget a kicsinyes gravitációval,
de minden csatától úgy lettél könnyebb
és erősebb, hogy most Flow-ugrásban
szökelsz a sakktábla-város felett, és
tudod az összes lépést a mattig.
Nem engeded, hogy a két szín gyűljön
egymást, más sorsot szánsz nekik,
harcoljanak, hulljanak el a csatatéren,
de legyen egy kéz, a nagymesteré,
mely mindig a helyükre állítja őket.

Kincses sziget

Vége a türelemnek, kibírhatatlan,
hogymég mindig együtt vagyunk.
Amikor fenyegetőzünk, cápák
köröznek beszédünk tengerében.

Hajótörést szenvedünk épp,
amikor a fiú azt kiabálja: *Föld!*

Úszunk önkívületben, tudónk
majd szétreped, szigonyként vág
belénk az oxigénhiány, holtan
húznak partra a kincses szigeten.

Éj és hajnal között

Tombol a hold.
Rossz álom
fulladt belém,
hánykolódom tőle,
mint egy mentőöv
a tajtékos tengeren.
De emlékszik
rám egy tavasz;
akkor hegyezte
zöldre a ceruzám,
mikor még írni sem
tudtam, és örökhajtós
volt a bringám.